

FOLK OG LAND

NR. 21 — 20. ÅRGANG

LØRDAG 20. NOVEMBER 1971

LØSSALG KR. 2,—

SIEGFRIED:

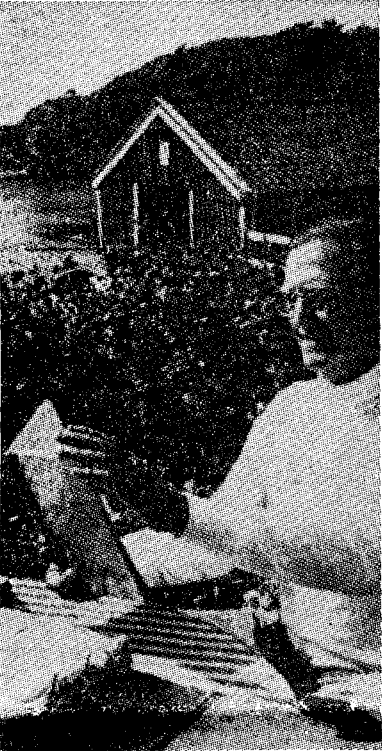
Nok en falsk NS-mann med fortellertrang

FÆDRELANDSVENNEN pusser opp helteglorien til Sven Dysthe, som i likhet med sin bror Roald bar kappen på begge skuldre.

Det er i sannhet en underlig verden vi lever i. Det synes som om den moralske oppløsning som satte inn under og etter annen verdenskrig har snudd alle vanlige moralbegreper på hodet. Spesielt rystende synes vi det er at forlag og store dagsaviser ikke reagerer mot snuskede bakveier, forræderi og tillitsbrudd bare det skjedde i «den gode saks» tjeneste. Men, hva er så forskjellen på de gemenheter man beskylder så mange tyskere for i forbindelse med verdenskrigen og de som ble begått av «gode nordmenn»?

Skjønt «gode» og «gode», fru Blom. Det var jo svært mange som ble «godere» og «godere» etterhvert som verdenskrigen utviklet seg til ugunst for Tyskland. Som ikke bare klarte å redde seg over på «den rette sida» i god tid, men som senere ikke klarer å holde munn, men vil ha helteglorien over dette at de bar kappen på begge skuldre.

De to brødrene Sven og Roald Dysthe, som mange vil erindre fra den rettsak de for mange år siden førte mot Vinmonopolet i egenkap av vinagenter, var under okkupasjonen begge medlemmer av Nasjonal Samling og det ikke bare som noen ubetydelige bakgrunnsfigurer. Begge to skaffet seg meget raskt innflytelsesrike tyske forbindelser og venner og begge to ferdedes i det aller beste tyske nazi-selskap. De var i

Sven Dysthe av idag «minnes» —

sannhet herrer på byen også i denne tid. Sven Dysthe meldte seg ut av partiet i 1942, men han beholdt sine tyske forbindelser eftersom det jo nettopp i disse kretser omkring Terboven var en sterk anti-Quisling-stemming. Roald Dysthe vil huskes som hyppig gjest i og velgjører overfor Presseklubben som NS-journalister hadde fått istand og hvor Einar Rose var en elskverdig vert.

Begge to kom i heisen i forbindelse med landssvikoppgjøret, men begge to klarte på en forunderlig måte etter års iherdig virke å

skaffe seg «oppreisning» — og erstatning for utholdt «tort og svie».

Roald Dysthe, som vi hadde fornøyelsen av å sitte sammen med på Ilebu, har visstnok forlagt virksomheten til et fremmed land, og Sven Dysthe trer nå frem i FÆDRELANDSVENNEN i Kristiansand. Det vil si, han er så blyg og beskjeden at han ikke vil trykke den boken han har skrevet om virksomheten under okkupasjonen, han lar bare bladets redaksjon blade i den og finne frem noe stoff man trykker. Sammen med en nesten u-

smakelig dyrkelse av den store okkupasjons helt som bedro og forrædde sine venner både i NS og blant tyskerne — alt for fedrelandets skyld.

Det må være oss tillatt å peke på at, selv om man nå fant et slikt forræderi nødvendig «for fedrelandets skyld», så burde all anstendighet tilsi at man tiet med det og ikke forvirret folks begreper om moral ved å forherlige trafikken.

For alt vi vet, så kan brødrene Dysthe ha vært så smekkfulle av patriotisme

(Forts. side 6)

Makabert 25-års-jubileum

Mordet på de tyske militære og sivile ledere

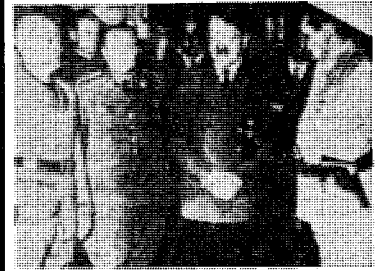
16. oktober 1946 fullbyrdet man mordet på de øverste tyske militære og sivile ledere etter at seierherrenes rett, hvor anklagerne også var dommere, hadde avsagt sine dødsdommer overensstemmende med Morgenthauplanen og Stalins krav.

Allierte journalister, som var tilstede under avlivelsen, kunne berette at det tok 16 minutter før generaloberst Jodl, en av den tyske hærs mest begavede og tapreste offiserer, var død. Den tyske utenriksminister Joachim von Ribbentrop døde etter 14 minutter. Man spurte seg selv om det skyldtes feil ved fall-lemmen eller om det var den amerikanske bøddelsersjant Woods, som på denne måte fikk utløp for sin hevntørst. Flertallet av de myrdede hadde blodige ansikter og merker etter slag i hodet. Synet var så skrekkelig at fotografiene måtte forsynes med stemplet «Top secret». Et illustrert amerikansk blad offentliggjorde likevel skrekkbildene, kynisk supplert med en statistikk over varigheten av døds kvalene til de enkelte ofre. Likene ble brent og asken etter orientalsk mønster strødd for alle vinde.

Denne kvalfulle fullbyrdelse av mordene stod i god overensstemmelse med domstolens juridiske grunnlag og fremgangsmåte. Prinsipp-

pene for enhver rettsorden ble fra begynnelsen av angrepet. Anklager og dommer dømte og fordømte i egen sak. De forbrytelser som man beskyldte tyske politikere og offiserer for hadde disse makter selv begått mangfoldige ganger.

Faktiske krigsforbrytelser ville ha kunnet bli pådømt ved tyske retter, Dönitz-regjeringen hadde tilbudt dette. Imidlertid fjernet man Dönitzregjeringen med gangstermetoder. Stalin hadde gitt ordre til det og britiske bødler utførte det. Den stat som dermed stod uten ledelse kunne nå underkastes et alliert gremium som utnevnte seg selv til dommer og bøddel. Forslag fra ansvarsbevisste utenlandske jurister om å gi prosessen rettskarakter gjennom å sette inn anklager og dommer fra nøytrale stater, ble kynisk avvist. Man ønsket ikke

Vi fortsetter på side 5 Siegfrieds artikkel om general Gehlens beskyldninger mot Martin Bormann for å ha vært sovjetespion. Bildet er tatt like etter attentatet mot Hitler 20. juli 1944. Bormann er som alltid på pletten. Lengst til venstre Mussolini og lengst til høyre Göring. Det avskårne hjørne viser at det ikke var tillatt å offentliggjøre dette bilde dengang.

PATEREN SOM GAV SITT EGENT LIV

Alf Gleng beretter på side 5 etter eget nylige besøk i Polen om den katolske påter Maximilian Kolbe som ofret sitt liv for en annen i den beryktede konsentrasjonsleir Auschwitz. Krigen med alle dens redsler og dens forakt for menneskeliv kalte frem det verste i menneskene, men også det beste.

Likvideringene

finner man som vanlig omtalt på side 5. Det ene tilfelle gjaldt en ung fruktsommelig kvinne som var slik tilredt at de barked tyske militærleger gråt.

ELLERS

finner man som vanlig lederen på side 3, «I brennpunktet» på side 2, ungdomsstoffet på side 4 og litt av hvert annet.

rett, men hevn innhyllet i en juridisk kappe.

Da hverken strafferetten eller folkeretten bød på lovlig mulighet til å dømme de tyske politikere og offiserer, skapte man «lover» med tilbakevirkende kraft, noe der

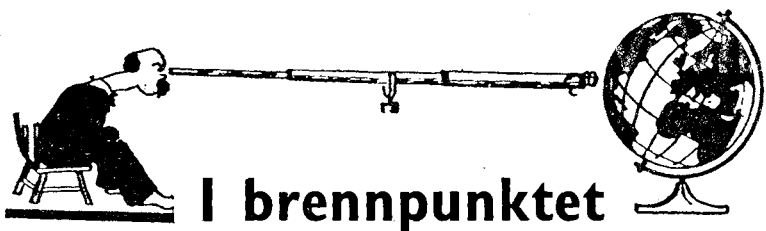
(Forts. side 8)

Det var ikke vanskelig å få gode tyske venner med en slik luksushytte. Att på til var det anneks med badstue, så man kunne svette ut innimellom slagene. Hytten brant ned til grunnen etter at freden var brutt løs —

Bødlen har gjort sin gerning. Til venstre generalfeltmarskalk Keitel, til høyre dr. Wilhelm Frick.

Vi nevnte i lederen i forrige nummer den norske Nobelkomité's siste genistrek med å gi fredsprisen til en aktiv tysk politiker om hvem det har stått og står stor strid i hans hjemland. Vi synes det er på sin plass her å utdype temaet litt mere.

Vi er ikke alene om å peke på denne nye uforskamphet fra den norske Nobilkomité's side. Den britiske avis «Daily Telegraph» skrev at prisutdelingen var en massiv innblanding i den vesttyske politikk, noe som var meget beklagelig.

Tyske nasjonale blad bruker naturligvis enda kraftigere skyts. «Deutsche Wochen-Zeitung» sier at det er en ny uvennlig handling mot Tyskland å belønne dette at Brandts østpolitikk prisgir de gamle tyske områder Øst-Preussen, Vest-Preussen, Schlesien og Pommern uten til gjengjeld engang å få stanset mordene ved Berlinmuren.

Og bladet minner om de tidligere spark man har gitt Tyskland gjennom utdelingen av fredsprisen. I 1925 fikk amerikaneren Charles Gates Dawes fredsprisen. Han var far til den beryktede Dawes-plan som påla Weimartyskland uhørte erstatninger, noe som førte til arbeidsløshet og elendighet — og forsåvidt også til Adolf Hitler. I 1936 fikk sjefredaktøren for det røde blad «Die Weltbühne», Carl von Ossietzky, fredsprisen. Han var i 1931, altså to år før Hitler overtok makten, av en føderal rett idømt 18 måneders fengsel for landsforræderi. Dawes ble altså belønnet for å ha kneblet tysk økonomi, Ossietzky for landsforræderi og Brandt nå for å ha prisgitt det tyske østen. For hva Brandts østpolitikk virkelig innebærer fremgår klart av den sovjetiske ministerpresidents reaksjon på utdelingen: «Jeg er meget glad over at han har fått den. Han har fortjent den!»

Ellers peker «Deutsche Wochen-Zeitung» på at prisutdelingen til Brandt nok hadde en politisk bakgrunn som folk ikke er klar over. De tyske sosialdemokrater merket hvor liten virkelig tilslutning Brandts østpolitikk hadde både innen det tyske folk og i de ledende NATO-land, og så søkte de hjelp hos den sosialistiske mafia i de skandinaviske land. Å tildele Brandt Nobelprisen ble i virkeligheten be-

stemt på det sosialdemokratiske toppmøte i Harpsund isommer, og hensikten var dermed å anbringe den tyske kansler på en pidestall hvor kritikken ikke nådde ham. Det tok direkte sikte på bearbeidelse av den vesttyske opinion.

Og eftersom opposisjonen i Bundestyskland er like tannløs og meningsløs og unnfalende som i Norge, slo da også beregningene til. Som den første styrtet opposisjonens leder, Brandts motkandidat ved neste valg, Barzel, frem og gratulerte Brandt med prisen, istedenfor å reise det naturlige spørsmål om denne innblanding i tysk politikk var et resultat av Harpsund-møtet.

Vi skulle tro at bladet er inne på noe vesentlig der og det er da grunn til påny å peke på den ynkelige rolle Høyre og dets menn spiller i norsk politikk. Man protesterer for all verden, men er alltid med på den sosialistiske ferden. For hvem annen enn Høyres stortingspresident Ingvaldsen — forøvrig mannen som fremdeles tror på «Elverumsfullmakten» — var det som sammen med den noksom bekjente Åse Lionæs fullbyrdet Harpsundvedtaket og gav fredsprisen til Willy Brandt, den omstridte tyske sosialdemokrat! Tydeligvis uten motforestillinger av noen art. Og nevneverdige innsigelser kom det jo heller ikke etterpå fra hans partifeller i og utenfor pressen.

Det er bedrøvelig at Høyre fremdeles i vide kretser oppfattes som landets nasjonale parti. Vi vet intet parti i norsk politikk som idag er mindre nasjonalt — det måtte da i tilfelle være tvillingen Arbeiderpartiet. For Høyre er det bare de rene og skjære materialistiske interesser som teller, sammen med stemmefisket naturligvis. Alt annet går man gjerne på akkord med. Så det er ikke rart at dette parti med bind for øynene og uten reservasjoner styrter frem mot industriherrenes og skibsredernes EEC.

Og som moderpartiet er, så er også Unge Høyre — for ikke å si enda verre. I de portugisiske områder i Afrika, som nå er deler av moderlandet og hvor det ingen hindringer legges iveien for den raseblanding man ellers synes er så storartet, kjemper myndighetene en kamp mot opprørske, røde terror-

70 år

En av vårt blads gode, gamle venner og en kjær medarbeider, Kai Normann, Oslo fyller 70 år 23. november.

Mange vil huske Normann fra hans virke som presseleder i Agder og som programsekretær ved kringkastningen i Kristiansand under okkupasjonen, men i første rekke er det vel det dryss av dikt og artikler han har strødd om seg med gjennom alle år man vil forbinde med navnet Kai Normann. Det var alt sammen så fylt av uselvisk idealisme, av troen på det gode og av ubrytelig lojalitet mot det han trodde på og kjempet for. Dertil kommer at alt hans skapende virke også har vært båret oppe av et dypt religiøst sinnelag.

Kai Normann er en ekte kunstnernatur som har skapt verdifulle ting både når det gjelder ordets kunst og som kunstmaler. Vi tenker bl. a. på hans store minnedikt om Quisling, «Laurbærkransen», fra 1957.

Normann er en stillfarende mann som ikke liker seg aller best fremme i rampe-lyset, men han viker såvisst ikke tilbake for å gjøre en innsats når han føler at plikten kaller. Drømmen om et

bander, en kamp man skulle tro måtte falle i Høyres smak. Det sier seg jo å stå i spissen for kampen mot kommunismen. Men når en Unge-Høyre-forening i sammenheng med både kirkelige og statlige bevilgninger til de røde opprørere vedtar en resolusjon rettet mot dette, så trues de av hovedorganisasjonen med eksklusjon!

Er det noe vi trenger i dette land, så er det et virkelig nasjonalt parti, som både kan rydde opp med den forløyede fortid og skape fred mellom de nasjonale krefter i dette land, og naturligvis først og fremst rydde opp i all den politiske, kulturelle og moralske uhumskhet som truer med å drukne oss alle.

Politicus

NORDISK SAMLING

*Ingen fare for Norden
— så lenge troen holdes levende,
troen på Nordens idealer,
troen på Gud
— som løfter idealene som fakler
og gjør dem til mer enn idealer:
til liv og ikke bare teori.*

*Ingen fare for Norden
— så lenge folkesjelen er sunn.
Den må renses for sitt smuss,
da vil den stråle ren og klar som før,
selve Nordsjernen i sin glans,
den vil lyse for folkene.*

*Ingen fare for Norden
— så lenge de nordiske folk
står vakt ved hverandres side
— som brødre, som venner uten svik,
og så lenge de er villige til
å dele godt og ondt med hverandre
i gode og i onde dager.*

*Ingen fare for Norden
— så lenge de nordiske folk
står vakt om sin ære
og heller vil gå under
enn svike.*

*Ingen fare for Norden
— så lenge Norden er Norden
og løfter åndsmaktens fane.
Faren kommer innenfra,
sviket forberedes innenfra.
Løgnen må ikke seire!
Da beseires Norden.*

KAI NORMANN

nordisk samarbeide, som Quisling gjorde seg til den fremste talsmann for, slapp ham ikke selv etter det store sammenbruddet av alle drømmer og håp om en bedre verden i 1945. Han satte seg i spissen for et forsøk på å skape en bevegelse, Nordisk Samling, på tvers av gamle politiske motsetninger. Det førte riktignok ikke frem dengang, men han sådde ut en sed som nok kan komme til å bære frukter — ikke minst er de tanker han gikk inn for levende i Sverige. Selv høstet han imidlertid bare skam og skade av sitt tapre og idealistiske forsøk. Han ble skreket ut som den store og farlige «nazist» og tillagt tanker og motiver som aldri hadde streift denne stillfarende idealist.

Vi sender vår gamle venn og medarbeider vår hilsen og takk for trofast innsats for sannhet og rett. Og vi tror at 70-åringen kanskje best kan hedres ved å gjøre våre lesere kjent med hans dikt «Nordisk Samling», som vi derfor gjengir på annet sted i dette nummer.

O.M.

Når vil «Kruttmagasinet» gå i lufta?

Så skal altså «landssvikarkivet» vera førd over til kruttmagasinet på Akershus. Og meir høveleg lagringsplass kunne vel vanskeleg finnast. For dette stoffet må då i sanning vera eksplosivt!

Men så er det det leie ved tingen, at ungdom, serleg unge menn, plar vise stor interesse for eksplosive saker. Heile etterkrigsgenerasjonen er jo flaska opp med meir og mindre ekte heltesoger om «De Siste Dagers Hellige» og alle deira gjeringar, og tilsvarande tøv om Nasjonal Samling's «landssvik». Enn om nokre av desse unge får lyst til å pirke bort i sprengstoffet? I så fall skulde det ikkje vera vanskeleg å spå, at det før eller seinare vil bli ein ordentleg smell.

Ein dag kjem nok eksplosjonen — spørsmålet er berre når det vil skje.

Trygve Engen

BOKHANDLER

Søker forb. med en bokhandler, tidl. NS eller vennligsinnet, i eller nær Oslo.
BM.: BOKKJØP

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Krigsforbrytelser og sådant mere

Rett som det er dukker det opp i avisspaltene en norsk flyver som gjorde frivillig tjeneste i RAF — i skvadron 331 og 332 — og tar indignert avstand fra det Grundt Spang har skrevet i sin bok «Den hemmelige kamp» om krigsforbrytelser begått av slike norske flyvere. Og det er naturligvis vel og bra. Slik som jo den store masse av tyskere ingen forbrytelser begikk, slik var det vel også med de frivillige nordmenn på britisk side i verdenskrigen. Og dessuten er det jo også noe som heter interessebetont erindringsforskyvning.

Den siste på skansen — i MORGENBLADET — er assisterende sjefslege i Luftforsvaret Arvid Steen, som altså dengang også var frivillig i skvadron 331. Han benekter riktigheten av Grundt Spangs påstander om at flyverne foretok «egnetokter» og herunder begikk krigsforbrytelser. For, sier han, «når vi fløy på tokt var det alltid flere fly sammen, og hvor en bestemt flyver var ansvarlig. For et enkelt fly å bryte ut av kjeden, var vanskelig og ble ansett som uhyre farlig. Det var heller ikke opp til den enkelte å avgjøre hvor han skulle fly. Turene ble dirigert fra den sentrale ledelse, og rutene ble nøyaktig kartlagt.»

Vi betviler naturligvis ingenlunde at Arvid Steen er i god tro og vel også stort sett har rett. Men, gjør det igrunnen saken bedre at krigsforbrytelsene ble begått etter iscenesettelse av den sentrale ledelse og at de ikke var enkeltprestasjoner, men ble begått i samlet flokk?

For at det ble begått slikt man kaller krigsforbrytelser når det gjelder tyskerne — og tildels også amerikanerne idag — det lar seg vel vanskelig benekte ettersom jo en slik juridisk spiss som høyesterettsadv. Annæus Schjødt jr. åpent har bekjent det i Simon Wiesenthals bok «Solsikken» (Oslo 1969).

Også MORGENBLADET var tydeligvis oppmerksom på svakheten her og nevner for Steen at Schjødt nylig i DAGBLADET skrev at «Personlig kan jeg bare huske 9. april 1945 da endel av oss nok angrep mål som kanskje ikke var utpreget militære — —» Hertil svarer da sjefslegen at Annæus Schjødt jr. overhodet ikke var i luften 9. april 1945 og peker ellers på at «på den tiden var det forøvrig vanskelig å skille mellom militære og sivile mål — —»

Hertil er å bemerke at man påny forsøker å blande kortene for å føre leserne bak lyset. Annæus Schjødt har nemlig i den nevnte bok skrevet noe ganske annet enn det han nå for den gode saks skyld sier til DAGBLADET. Og han var, i motsetning til Steen tydeligvis, fullt klar over at det ikke var militære mål man angrep. Hvis han ikke var i luften den dag, noe som høres utrolig ut etter hva han skriver, så må det altså være en annen dag disse krigsforbrytelser ble begått. Og det gjør vel egentlig ikke saken noe bedre.

Men, la oss for ordens skyld gjengi hva Schjødt skrev i Wiesenthals bok:

«Mot slutten av krigen var det nesten ikke tyske fly igjen i luften. Derfor var vi henvist til å drive med bombing og angrep mot bakkemål. Jeg husker at 9. april 1945 var en av de dager da vi ble sendt på tokt inn over Tyskland. Fordi det var 9. april, og fordi vi syntes vi hadde noe å hevne, var mange av oss enige om at vi skulle bruke opp hver eneste kule vi hadde med. Derfor skjøt vi på alt som beveget seg så snart vi kom over de tyske linjer, på biler og tog — det var forresten mili-

UTROLIG, MEN SANT!
Slikt finnes i norske skoler!

Her skal dere høre!
Standpunktprøver for 9-årig skole utarbeidet av Folkeskolerådet. Historie og samfunnskunnskap 9. kl.: Spørsmål nr. 17

Hva gikk Elverumsfullmakten av 1940 ut på? (Sett kryss ved riktig svar)

a) Statsministeren fikk fullmakt til å ta kontakt med tyskerne for å oppnå fred.

b) Kongen bad ledelsen for Nasjonal Samling om å danne regjering.

c) Stortinget gav regjeringen fullmakt til å styre utenfor Norges grenser om nødvendig.

d) Regjeringen skulle fortsette sin nøytralitetspolitikk (Stikk den! Forfatterens anmerkning)

Ved oppslag i Riktig svar for prøven finner man det fantastiske at svar på nr. 17 mangler overhodet! !

Stort bedre kan ikke den norske skole vise sitt sanne ansikt: mester i fortielses-kunsten. Sigm. Esgem.

NESTE NUMMER AV
FOLK OG LAND,
som blir et dobbeltnummer og siste nummer i 1971, kommer om 3 uker og blir datert 11. desember.

tære mål — og på hester, og vanntårn og bønder. Vi møtte ingen motstand av betydning underveis — »

Men ellers er det naturligvis riktig det den tidligere krigsflyver Arvid Steen spør om tilslutt: «Har folk alle rede glemt hva krig er? Og har de glemt at menneskene, under gitte forhold, kan bli aggressive — både i krig og i fred?» Det underlige og hyklerske er bare at man ikke gjør det samme resonnement gjeldende for tyskerne under annen verdenskrig.

Steen understreker ellers at flyverne under en krig på mange måter er heldigere stillet, ikke minst fordi «han er forskånet for det bakkesoldaten må konfronteres med, hører ikke eksplosjoner eller skrik, ser ikke uttrykket i øynene på den han angriper.» Og meget anstendig og sympatisk sier han så at «Bortsett fra sjøfolkene var det derfor ingen som opplevde så harde kamper som soldatene ved Østfronten. Men hvem har undersøkt hvordan DE har klart seg etter krigen. På det politiske plan har man forlenget innledet «cocktailvennskap» med «fienden». Men frontkjemperne har man ikke tilgitt — —»

Som alle vet er «man» stort sett våre politikere, som lar seg dirigere av de evig hatefulle. Det store flertall av folket ellers — og

Stigende interesse for «retts»oppgjøret

HØYESTERETTSADVOKAT WIESENER TALER I TRONDHEIM

Interessen for det såkalte «rettsoppgjøret» i Norge etter opphøret av den tyske okkupasjon er fortsatt stigende, spesielt hos den våkne og mere bevisste del av ungdommen. Universitetet i Bergen driver på flere felter studier omkring okkupasjonstiden og landssvikoppgjøret og flere studenter behandler disse emner i sine hovedoppgaver. Også i Trondheim er interessen stor for tiden, noe som gir seg uttrykk i møtevirksomhet og studiesirkler. 3. november var høyesterettsadvokat Albert Wiesener innbudt til å holde foredrag i Sosiologisk Studiesirkel i Trondheim. Adresseavisen refererer foredraget slik:

«Høyesterettsadvokat Wiesener hevdet at det er en umoralsk parole at det skal være ro omkring rettsoppgjøret. De 100 000 mennesker som ble rammet av det blir nemlig aldri ferdige med det.

Et av Wieseners ankepunkter var inhabiliteten innen domstolene like etter krigen. Folk som hadde vært aktivt engasjert i motstandskampen satte seg nå til doms over politiske motstandere. Med all respekt for dommerne, skikket til å dømme var de ikke, sa Wiesener. Fem års krig går ikke sporløst hen over menneskene, de fleste pådrar seg mentale krigsskader, så og-

ganske spesielt ungdommen — har ikke bare «tilgitt», men nærer respekt for dem som dengang satte livet inn for det de trodde på, hvilken side de enn opptrådte på. Så det er «the establishments» evige skam at det i all svadaen om velferd og humanitet har latt frontkjemperne seile sin egen sjø og atpå til direkte hindret at Tyskland gjør rett og skjell også overfor de norske frivillige.

så med dem som nå satte seg til doms.

Utvalget av dem som ble trukket for retten viser at det hele var et politisk oppgjør, medlemskap i NS var nok. Det er dessuten påfallende at de som hadde ansvaret for landets beredskap ikke ble stilt for riksrett. Med forsvaret i orden ville Norge neppe blitt angrepet. At alle NS-medlemmer ble skåret over en kam var heller ikke riktig, mente Wiesener. Derimot gikk storindustrien og arbeiderne fri, selv om de hele tiden tjente okkupasjonsmakten. I det hele tatt samarbeidet over 90 % av befolkningen med tyskerne, det var de nødt til for at landet skulle overleve.

I rettsoppgjøret ble det ikke skjult mellom svik og svikt, til tross for at det juridisk er en vesensforskjell på disse begrepene. Det ville blitt nokså folketomt i landet hvis alle som sviktet hadde blitt dømt. Det er uhyggelig og dypt ufor- svarlig at enkeltmedlemmer av NS ble stilt til ansvar for partiets skyld, sa Wiesener.

Foredragsholderen angrep også det forhold at loven ble gitt tilbakevirkende kraft. Etter vanlig rettspraksis skulle bare et par pst. av de 100 000 vært dømt. Det samsvare heller ikke med god jus at 29 000 mennesker fikk forelegg, som de selvsagt vedtok.

Den væpnede krig mellom Norge og Tyskland opphørte etter kapitulasjonen i juni 1940, hevdet Wiesener. At den formelt fortsatte kunne han godta, men det er galt å si at NS-folk måtte forstå at landet fortsatt var i krig. Wiesener innrømmet likevel at situasjonen kanskje endret seg i løpet av de fem årene, spesielt etter at Milorg oppsto. Dermed ble en væpnet krig igjen aktuell, men dette var de færreste NS-medlemmer seg bevisst, hevdet han.»

Slik ser den tyske NATIONAL-ZEITUNG på Willy Brandts fredspris. Underskriften var «Fikenbladet»

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

Slik er virkeligheten

I NATIONEN i september engang så jeg at biskop Alex Johnson i en tale har hevdet at i Frankrike, hvor de har en konfesjonsløs skole, blir elevene matet med og oppdratt til tyskerhat fra barnsben av. «Jeg blir så hakken-de sint», sier han.

Jeg må spørre: Hvor virker Alex Johnson? Det kan ikke være i Norge! Eller er han biskop i et drømmeland, et Utopia hvor skolene bygger på kristen grunn? Jeg kan fortelle at her i norske skoler, hvor skolen bygger på kristen grunn, foregår en tyskerhets via lærere og lærerbøker og en hets mot annerledes tenkende som ikke er til å tro før en er midt oppe i vepsebolet. Historieforfalskninger og fortellinger, både om 1. og 2. verdenskrig som tyskerne selvfølgelig både direkte og indirekte har skylden for, er utrolige, og de blir foredratt av åndelig sidrumpete lærere på KRISTEN grunn.

I norsk leses «Englandsfarere» som pensum istedet for våre litterære storverker. Enhver forstår at det er giganter blant norske lærere!

Nei, takke meg til å få tyskerhetsen servert av «ikke-kristne» framfor av kristne som salver tyskerhatet med bibelord hvor det er mulig. Det siste er det verste av alt.

Vi har også hørt det samme i kirkene, herr Johnson! Og norske prester har godkjent politiske mord. Disse er ledd i et internasjonalt nett av legendefortellere som har ett mål: å knekke Europas ryggrad. Selv skjønner de fleste av dem lite eller intet. Hvis Europa reddes, så er det ihvertfall ikke deres skyld. Det vil vi kunne takke dem for som selvstendig og klart ser kjernen i Europas kamp. På norske skoler hverken ser eller hører vi om den.

Sigm. Esgem.

Den bakvendte visa anno 1971

Ifølge avisene skal varmann for venstresosialistene til Tromsø Bystyre være en neger med det velklingende navn Freddy Reddy. Han er en av de stakkars små fra Syd-Afrika som Mor Norge

av opportunistisk godhet har tatt imot og gitt et stipend så han har kunnet utdanne seg til lege, eller heksedoktor som negrene sier.

Kanskje meningen var at han etter endt utdannelse skulle dra tilbake og være til hjelp for sine rasefeller. Men nei; «Mister» Reddy har funnet det norske velferdssamfunnet mer tiltrekkende, for her kan han få preke sitt rasehat mot de hvite i fred og attpåtil sitte og bli feit på lettjente norske penger ytt av de forhatte hvites godtroende rasefrender i nord.

At han er havnet helt oppe i Tromsø vil kanskje forundre noen, men Tromsø har

etter hvert fått et meget aktivt mørkerødt miljø (tenk bare på kampanjen for å få reist statue av den gule massemorderen Ho-Chi-Minh), så han (Reddy) har nok følt seg hjemme med en gang.

Nå skal han altså få sjansen til å representere norske velgere i Tromsø Bystyre. La oss håpe at det ikke går mot i dette og at ikke strofer som «Nå har også vi en neger i kommunestyret», blir vanlig blant norske kommunepolitikere. Det får være nok med alle de hvite negrene som sniker seg omkring på bortgjemte politikerstier her i landet.

Tor Hovbakken

PER BORGE:

Nürnbergprosessen og Norge

II.

De alliertes faktiske planer blir avslørt av den engelske historiker T. K. Derry selv (s. 15), som mot sin egen påstand at en besettelse av Norge ved de allierte bare skulle skje ved en fiendtlig reaksjon på den engelske minelegging i norske farvann, anfører at det til besettelsen av Narvik var forutsatt en infanteribrigade, hvis første batoljon skulle stikke til sjøs få timer etter mineleggingen. «A few hours after the mines were laid.» Derry anfører videre at troppene til Bergen og Stavanger skulle sendes samme dag som Narvik-ekspedisjonen, og at bataljonen til Trondheim skulle komme fram til den norske kyst 2 dager senere.

Disse anførsler av den engelske historiker viser tydelig at det på alliert hold forelå en på timer og minutter bestemt plan for Norges besettelse. Med hensyn til tiden; tidspunktet for dropping av minene utenfor norskekysten.

En bekreftelse på denne oppfatning av de allierte planer finner man hos Churchill selv: «Da vår fremrykning kunne medføre en tysk reaksjon, ble det besluttet å sende en brigade og en fransk troppekontingent til Narvik for å beskytte havnen og rykke fram inntil den svenske grense.» (Churchill: Erindringer s. 226) Man legger merke til: **En beslutning**

— uten forbehold!

Engelskmennene trodde at de kunne gjennomføre minelegging og besettelse av Norge uten alvorlige mottiltak. En så dristig plan som den tyske sjøkrigføring gjennomførte, ble ganske enkelt ikke ansett for mulig. «En trodde ikke et øyeblikk at tyskerne kunne vente oss så langt nord.» skriver Derry.

Den 10. april skriver Churchill til admiral Pound: «Den norske nøytralitet og vår respekt for denne har gjort det umulig for oss å hindre denne brutale overrumpling — (tyskernes besettelse av Norge) (Churchill: s. 253).

Det er ingen tvil om at de allierte hadde en bestemt hensikt, nemlig å besette Norge, riktignok i håp om — eller visshet om — at det ikke ville bli gjort motstand.

Churchill hadde en egen evne til å sette seg utover de bindende avtaler og overenskomster mellom folkene. Han sa i kabinettet 16. desember 1939: «Vår samvittighet er vår høyeste dommer... Som faktiske representanter for Folkeforbundets grunnsetninger har vi rett til, ja, plikt til foreløpig å oppheve gyldigheten av nettopp de lover som vi på ny vil skaffe gyldighet og sikkerhet.» (Churchill side 186.)

Man stiller seg uvilkårlig spørsmål om Englands og Frankrikes habilitet når Norge ble trukket fram i

KAMPSANGER FRA DENGANG:

Som en viktig del av opplevelsene i den første kamptid og også senere i Hirden minnes mange leirlivet og sang i kretsen omkring bålet. En av sangene gikk på melodien «Millom bakkar og berg . . .» Teksten var slik:

33.

Kom til kretsen om bålet

1. Kom til kretsen om bålet i leiren, se på flammen så gyllen og rød, den som maner oss fremad til seiren, krever troskap i liv og i død.
2. I det lysende flammende bålet, ser du Norge fra urgammel tid, du ser folket på veien mot målet, dine landsmenn i arbeid og strid.
3. Du ser fedrenes kamp for vår frihet kreve offer av kvinne og mann, du ser tusen på tusen som viet hele livet til kamp for vårt land.
4. Du ser menn i det daglige yrke, i det værharde landet mot nord, hvor det slitsomme arbeid gir styrke til å verne vår fedrene jord.
5. Du ser nordmenn hvis navner står skrevet i vår saga med lysende ord, som århundreder etter de levet ennu minnes i sør og i nord.
6. Men som størst av de store du finner ham som heiste det rødgule flagg, derfor evig vårt leirbål det minner oss om Quisling, vår Fører, idag.

Nürnbergprosessen. Den kjente engelske militærforfatter Liddell Hart har i en artikkel «Hemmeligheter om angrepet på Norge», under fremstillingen av den politiske utvikling til 9. april 1940 felt følgende dom: «Det er vanskelig å forstå hvorledes Britannias og Frankrikes regjeringer kunne ha den frekkhet å ta opp planleggingen og gjennomføringen av overfallet på Norge blant anklagepostene ved Nürnbergerprosessen — for i det minste i dette tilfelle var de langt fra å ha rent mel i posen» (Liddell Hart: «Geheimnisse um Norwegen.» München 1951.

Men det tyske overfall var en vesentlig, om ikke avgjørende anklagepost mot storadmiral Raeder, som ble dømt til livsvarig fengsel. Dommen som betegnet overfallet som forbrytelse mot freden anfører om dette:

«Raeder forsvarer sine handlinger med den begrunnelse at sjakktrekkene gikk ut på å komme engelskmennene i forkjøpet — Etter domstolens oppfatning var ikke angrepene på Norge og Danmark forsvarshandlinger». (Der Prozess gegen die Hauptkriegsverbrecher.

Band XXII side 638—640.)

Etter dette kan man slå fast: «Krigsforbryterprosessen hadde ikke skaffet frem til rådighet stående bevismateriale», idet dette krevet at medlemmer av de engelske og franske regjeringer — særlig Churchill — og de allierte general- og admiralstaber ble innkalt som vitner i denne sak, slik det var foreslått av de tyske forsvarere.

Demokrati — eller hva?

Valgordningskommisjonen har talt, og den sier bl.a. at et parti må ha minst 3 % av stemmene for å bli representert på Stortinget. De etablerte partipolitikere vil øyensynlig ha seg frabedt at «outsidere» skal få sjansen til å stikke nesen sin inn i deres affærer. Da får heller det beskrytte norske demokrati avdemokratiseres — i «demokratiets» navn.

Tor Hovbakken

Nye Ugle-bøker

Universitetsforlaget har sendt ut en aktuell liten bok i sin Ugle-serie: ATLE GRAHL-MADSEN: KUMULASJON. Den har naturligvis (Forts. side 7)

SIEGFRIED:

Var Hitlers nærmeste mann sovjet-spion?

Hvem var egentlig den Martin Bormann som general Gehlen retter denne beskyldning mot?

II.

Den posisjon Martin Bormann, Reichsleiter og stedfortredende partileder, hadde i Det tredje Rike fremgår kanskje best av det Hitler selv skriver om ham i sitt testamente: «Som min executor testamenti oppnevner jeg min mest trofaste partikamerat, Martin Bormann.»

Nå skal man riktignok huske på at testamentet ble skrevet etter at først Göring og dernest selveste «der treue Heinrich» Himmler i Hitlers øyne hadde sviktet, men Goebbels levet jo og delte de siste timer i bunkeren med Hitler. Og han ble altså stilt i annen rekke etter Bormann.

Det første man egentlig hører om Martin Bormann er at han høsten 1929 ble leder av SA-hjelpekaske som sørget for understøttelse av sårede og etterlatte av de falne i gateslagene med kommunistene. Man kan vel gå ut fra at han allerede da hadde en partibakgrunn og hørte til de gamle partimedlemmer. Erich Kern kaller ham i sin bok «Von Versailles nach Nürnberg», «den gamle Rossbacher Martin Bormann» (Side 138). Løytnant Rossbach var en tysk frikorpsleder som kjempet med sitt frikorps i Baltikum etter første verdenskrig. Så vidt vi forstår forklares det

te at Bormann kunne bli sovjet-spion med at han ble tatt tilfange under kampene i Baltikum og måtte forskrive seg til Sovjet for å slippe løs igjen.

Etterhvert steg han da i gradene i NSDAP og ble Hitlers sekretær. Som sådan hadde han også sin finger med i spillet under oppgjøret med Röhm og hans SA-ledere. I den nevnte bok av Kern heter det således at Sepp Dietrich, den senere general i Waffen-SS, fikk sin ordre om aksjonen mot SA-ledere fra Hitler via Martin Bormann (Side 202).

Også i Alan Bullocks bok «Hitler» pekes det på Bormanns andel i aksjonen mot Röhm og hans menn. Bormann var med på å samle klager og skandaler om Röhm og de andre SA-lederne før 30. juni 1934, heter det på side 223.

Så lenge Rudolf Hess var i virksomhet som den egentlige partileder mens Hitler var rikskansler var Bormanns makt naturligvis begrenset, men da Hess dro avsted på sin fatale fredsmisjon til England og forsvant i fangenskap der, steg Martin Bormanns innflytelse. Han overtok som leder av partiet på vegne av Hitler, men Reichsleiter hadde han riktignok vært siden '38. Under Hitlers inntog i Wien

var han således med i det selebre følge.

Alan Bullock har i sin Hitler-bok gitt en forklaring på hvorledes Bormann etterhvert fikk slik innflytelse hos Hitler og tilslutt ble betegnet som «min mest trofaste partikamerat». Administrasjon kjedet Hitler, sier Bullock, og han overlot mest mulig av den til andre. Dette er et viktig bidrag til å forstå hvordan Bormann kunne få så stor makt. Han befrikk Hitler for meget av hans papirarbeide.

Men, det Bullock her skriver i sammenheng med Bormann har vel også sin gyldighet når det gjelder for eksempel Heinrich Himmler og hans virksomhet, bl. a. politiarbeidet, fangebehandlingen og jødeaksjonen. Hitler

(Forts. side 7)

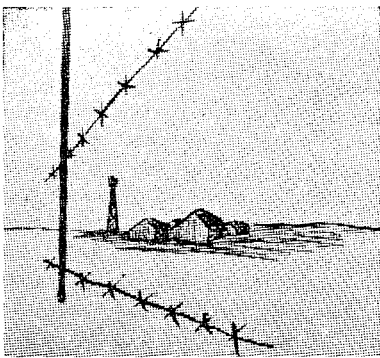
ALF GLENG:

Pater Maximillian Kolbe og vi

På en rundreise i Polen i begynnelsen av oktober måned sammen med vår utmerkede guide og venn fra ifjor, Alfred Wawrzyniak, kom min hustru Mette og undertegnede til byen Kepno i det midtre Polen.

Alfred var en god venn av hovedpresten der, men det viste seg at han var reist til Warszawa for å delta i de forberedende arbeider for saligkåringen av den polske fransiskanerpresten Maximillian Kolbe i St. Peterskirken i Roma søndag 17. oktober.

Leserne har sikkert lest i dagsavisene om denne begivenhet som ble bivalet av ca. 5000 polakker da Kolbe ble innskrevet i de saliges bok av paven, og den nå 70 år gamle Franciszek Gajowniczek sto med tårer i øynene foran høyalteret i St. Peterskirken og mintes mannen som for 30 år siden of-

ret sitt liv for hans skyld. En ung prest ønsket oss allikevel velkommen og viste oss først den vakre kirken før vi ble invitert på kaffe i prestegården.

Ærlig talt hadde vi ikke tidligere hørt om Kolbe, men da vi ble servert kaffe og deilige kaker av en nonne i den hyggelige spisestuen sammen med den unge og en 83 år gammel prest, sa den eldre presten til Mette: «Vet De at De idag vederfares en stor ære, idet De nå sitter i den samme stolen som pater Maximillian Kolbe tidligere har sittet i?»

Alle snakket tysk og de fortalte og viste oss bøker om Kolbe med bilder helt fra hans barndom, fra hans arbeide som misjonær i Japan før krigen og til hans tragiske død i konsentrasjonsleiren Auschwitz 14. august 1941.

Næste dag ble vi i 3 timer vist rundt av en ung dame, som snakket flytende tysk, i konsentrasjonsleiren, som i dag er museum.

I «Aftenposten» for 16.10. 1971 var det en artikkel om Kolbe hentet fra «New York Times». Der står nesten selvfølgelig også ting som ikke er i overensstemmelse med sannheten. Mange har sikkert lest artikkelen. Der står bl.a. at Kolbe ble sperret inne i en celle uten vinduer sammen med 9 andre for å sulte ihjel som straff for at en fange var flyktet, samt at sersjant Frank Gajowniczek overlevde Auschwitz og fikk se igjen sin kone og sine barn.

For å ta det siste først: Den gamle presten i Kepno fortalte oss nemlig at tilsynelatende var Kolbes store offer forgjeves, idet alle sersjantens 5 barn ble drept av en russisk bombe under krigen.

Da vi kom til barakke 14B, la jeg merke til at det stod vakre, friske blomster opp av en lyssjakt. Først da vi kom ned i kjelleren fikk vi vite at lyssjakten førte ned til cellen hvor pater Kolbe hadde sittet sine siste levedager. Inne i cellen var det også fullt av friske blomster.

Vår unge guide, som var (Forts. side 6)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLAGT kapittel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former — ennsi å søke å bøte på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Vår medarbeider G.K. skriver:

Mann myrdet på åpen gate i Bergen

42-årig gammel smedformann sparket ihjel av ukjente menn. Tildragelsen fant sted i Åsstrandgaten kl. 2 natt til den 5. mai 1941. Mannen var gift og hadde barn. Mannens politiske status synes noe uklar, men han hadde sterke sympatier for NS. Mordet ble ikke etterforsket, hverken under eller etter okkupasjonen. Riktignok forsøkte Bergens-politiet seg, men rendte snart hodet i muren. Siden ble det helt stille om saken.

*

Ellif Pisani

Norsk statsborger. Gift. Født 30. oktober i Bergen. (Årstall?). Medlem av Vaktbataljonen.

Skutt av danske «patrioter» på åpen gate i København søndag 12. september 1943. Mordet ble begått ca. kl. 22.00.

«Heltene» brukte dum-dum ammunisjon. Dette mordet var satt i scene av «Hjemmefronten» her i landet, men da Pisani reiste til Danmark for å slippe vekk,

sto de danske og tok imot ham.

Et gammelt ektepar som sto i nærheten ble truffet av rikosjetter og døde straks etter på veien til sykehuset.

*

Øivind Melsom

Legionær — gift. Var fra Sandar. Myrdet i Oslo, 20. juni 1942.

*

Tirsdag 24. mars 1942, gjorde tre norske fiskere et uhyggelig funn, mens de dro fisk på Mørekyten. I et av garnene fikk de opp et kvinnelik. Det var nakent og var begynt å gå i oppløsning. Liket var oppskåret i underlivet, dessuten skuddsår i bakhodet. Fiskerne satte kurs mot land, men ble straks etter stanset av en tysk patruljebåt. Da tyskerne ville vite årsaken til fiskernes hastverk, fortalte fiskerne om likfunnet. Tyskerne tok da liket ombord, og reiste til Trondheim. Der ble det obdusert av tyske leger, som kunne meddele de oven nevnte data, pluss at (Forts. side 8)

Hitler tok ikke et skritt uten Bormann.

Nok en falsk NS-mann med fortellertrang Pater Maximillian — —

(Forts. fra side 1)

at de måtte handle som de gjorde — vi vil helst tro det eftersom begge var vår barn-
doms venner — men vi må likevel tilføye at det var svært så praktisk å ordne seg slik at de sikret sin posisjon hvorledes det enn gikk.

Det lyder heller ikke så overbevisende det som berettes om Dysthes «dobbeltspill på høyeste plan blant tyske topp-nazister», for å tale med FÆDRELANDSVENNEN:

«Dysthe drev som kjent et hemmelig dobbeltspill — først på egenhånd (uthevet av oss) og senere for hjemmefronten.»

Det var nemlig mange som drev slikt «dobbeltspill» på egenhånd, et spill som ble mere og mere «dobbeltspill» eftersom først Sovjetsamveldet kom med i den allierte leir og straks etter også USA. Dermed regnet man nemlig med at Tysklands skjebne i det lange løp var beseglet så det gjaldt å komme seg over på «den rette sida». Noen forsvant over grensen til Sverige, hvor de opptrådte som angivere en gros mot de tidligere meningsfeller. Men Sven Dysthe hadde så solide tyske forbindelser at han ikke løp synderlig fare. Han nød jo både Reichskommissars og hans politisjefs gunst, med samt politirettsdommer Latzas.

Men, vi lar FÆDRELANDSVENNEN fortsette beskrivelsen av «den ensomme ulvs» hensikter:

«Min oppgave var å studere hjertet under den tyske SS-uniformen, (!) sa Sven Dysthe da han vitnet i saken mot Gestaposjefen i Norge, Hellmuth Reinhard, i Baden-Baden i 1967. Dysthe omgikk alle nazipampene i Norge, folk som Fehlis, Fehmer, Keller, Noot osv. Han tok dem med på jakt til sin hytte «Tyri-joka» hvor han «myket dem opp» med jakthistorier, selskapelighet og badstu-bad. Han gjennomskuet deres egenheter og studerte deres psyke. Det «stolte herrefolket» var ikke så utilnærmelig som man først trodde — og hos enkelte var det til og med menneskelig mykhet under uniformen.»

Men, dette var altså i begynnelsen, dengang man fremdeles regnet med at Tyskland skulle vinne krigen. Og da er det vel nødvendig å fikse litt på motiver m.v. etterpå? Så

«Sven Dysthe meldte seg tidlig inn i NS for å stå best mulig rustet til å spinne sitt hemmelige kontaktnett. (!) Etter at han

hadde etablert seg som etterretningsmann, meldte han seg ut av partiet — —»

Men, det var altså da Sovjetsamveldet og spesielt USA var kommet med «på den rette sida». Og kontakten med tyskerne var blitt så god at det vel intet kunne skje ham om han — forøvrig i likhet med alle NS-folk som overhodet hadde noen innflytelse og muligheter — gjorde sin innsats for å berge arrestertes liv og frihet.

Det er dette siste FÆDRELANDSVENNEN forteller om i det vide og det brede. Dysthe hørte til de selebre gjester som vanket på Skaugum hos Terboven og der ordnet og fikset han benådninger med Rediess og der Herr Reichskommissar over bugnende bord.

Vi betviler ingenlunde at Sven Dysthe gjorde en meget fortjenstfull innsats når han fikk sine tyske venner og jaktkamerater m.m. til å la arresterte nordmenn slippe fra det med livet i behold. Men vi understreker at det samme gjorde — etter fattig evne — tusner på tusner av vanlige NS-folk også. De ble av dommerne i landsvikoppkjørets særdomstoler møtt med at dette ikke var noe formildende. Det var deres selvsagte plikt. Men ikke så med Sven Dysthe, altså.

Det fortelles ellers noe som bestyrker det vi her har sagt. Da Eichinger-gruppen ble dødsdømt av tyskerne, fikk Sven Dysthe gjennom sin intime venn og jaktkamerat, politidommeren Latza, se på sakens dokumenter. Deriblant en rekke benådningssøknader. Og så mæler da Sven Dysthe til Latza, som har dødsdømt dem:

«Du Hannes! Jeg vil gjerne skrive et brev til RK. Foruten disse jøssinghenvendelsene, ligger her jo brever fra kjente NS-størrelser og ministre, men pus-sig nok nettopp fra «størrelser» som for tiden er små i Terbovens øyne — — de har rulleblad han ikke liker. Kanskje et brev fra meg, som et ubeskrevet blad, (!) kunne gjøre større virkning, akkurat nå?»

Vel, saken ble altså ordnet over festbordet på Skaugum, men det som foran berettes viser at NS-folk, enten de var ministre eller noe annet, gjorde samme innsatsen som Sven Dysthe når det gjaldt å forsøke å redde folk. Men de hadde jo ingen jakthytter og ikke synderlig anledning til å ha selskapelig omgang med de tyske politi- og dommerspisser.

Så vi skjønner ikke riktig bladets forbauselse over Dysthes evne til å få innpass hos tyskerne:

«På en eller annen forunderlig måte fikk han innpass i alle sirkler, var lommekjent på Victoria Terrasse i Gestapos eget rede hvor han nærmest kom og gikk som han ville — — —

Det var det ikke mange, om noen, NS-folk som kunne.

Vi skal ikke her komme nærmere inn på alt som berettes om denne «ensomme ulv» i NS-klær. Vi nevner bare at det var professor Gabriel Langfeldt som åpnet veien for ulven til Hjemmefronten høsten 1942 — via professor Thorleif Dale, som tydeligvis var meget skeptisk til å begynne med over all denne hemmelige patriotismen, men som dog tilslutt godtok ham. Og dermed gav ham status som «god nordmann»:

«Dysthe ble hjemmefrontspion — —»

Vi synes ikke dette er så storartet at det er noe å skrive bøker om. Det er mulig at det er prektigere enn vi forstår, men det var da også pokker så praktisk.

Hva broder Roald angår, så var han som kjent blandet opp i en aksjon mot Vidkun Quisling i verdenskrigens slutfase. Han opererte her sammen med Reichskommissars nærmeste mann — G. W. Müller, med toppfigurene i Germansk SS og med Klaus Hansen i Tysk-Norsk Selskap. Det var åpenbart at Terboven med glede ville ha hilst dette kup som skulle sjalte ut den brysomme og halstarrige nordmann Vidkun Quisling. Kuppet ble avslørt da Roald Dysthe glemte igjen en mappe med alle kupplanene på et NS-kontor. Forøvrig like etter at han hadde oppsøkt undertegnede, antagelig for å føle meg på tennene om min innstilling. Han uttalte sin misnøye med at han var blitt nektet ekstraforpleining for sin sønn — noe han betegnet som «korrupsjon». Noen kupplaner røbet han imidlertid ikke for meg.

Vel, disse brødrebedrifte-
ne interesserer vel egentlig ikke så meget i og for seg, skjønt FÆDRELANDSVENNEN tydeligvis er av en annen oppfatning. Men enkelte avslørende glimt er det jo også i det som skrives.

Der har man blitt tutet ørene fulle av hvorledes NS-folk levet i sus og dus og overflod, mens de stakkars jøssingene sultet og led nød.

(Forts. fra side 5)

leid og betalt av Alfred for bare å følge oss tre, skjønt der var en mengde besøkende og skolebarn, sa at det virket frastøtende på henne når barna gikk og spiste slikkerier m.v. når hun viste dem og forklarte dem om fangene og deres kår. De skjønner kanskje ikke så mye eller hører vel om så mye kriminalitet i denne gale verden at intet biter på dem.

Men vi som har sittet som fanger i konsentrasjonsleir forstår alt veldig godt. Tankene gikk 30 år tilbake til da fangene fra blokk 14 B etter hva det berettes stod oppstilt på appell-plassen. En fange har rømt — 10 av de oppstilte skal plukkes ut for å bli innesperret i spesialcelle til de sulter ihjel.

Tre ganger tidligere har ti mann måttet dø for det. Slik var den harde krigs lov. Tatt ut ble sersjant Frank Gajowniczek. Han skrek at han ville leve og se igjen sin kone og sine fem barn.

Da trer plutselig en mann frem fra samme rekke som sersjanten. Vakten griper ham øyeblikkelig, men han ber om å få snakke med kommandanten.

Kommandanten blir tilkalt og mannen tiltaler ham på flytende tysk og sier at han vil gå i dødszellen i stedet for sersjanten — som har familie. Selv er han alene og svakelig. Sersjanten er sterkere og bedre egnet til å arbeide, sier han.

Mannen er tynn og sykkelig. Blokk-kameratene visste at han hadde tilbragt fire år på tuberkulosesanatorium i yngre dager.

Men hva forteller så den falske NS-mann Sven Dysthe? Jo, han klager sin bitre nød over at han ikke fikk jøssingrasjoner, men måtte nøye seg med det NS-folk ble avspist med!

«Det er nok å nevne at familien alltid hadde vanskelig for å få sine rasjoner på de tildelte kort, fordi kjøpmannen aldri holdt forsyninger under disk til en nazistfamilie.»

Men også her kom jo ulven ned på bena. «Professoren (Dale) gav Dysthe en sykeattest på tre kvart liter melk pr. dag for å hjelpe ham.»

Og skal vi egentlig tro på den bitre nøden hos Sven Dysthe og hans nærmeste når man hører om selskapeligheten for tyskerne på jakthytten? Det dryppet vel ellers litt både på og av gjestene også? Og ikke bare benådninger?

— Kommandanten for vår seksjon, han het Frisch, sa til Kolbe at han måtte være splitter pine gal som meldte seg frivillig til dødszellen, forteller Koscielnak.

Deretter spør Frisch hvem mannen er og hvilket yrke han har. Fangen forteller at han heter Maximillian Kolbe og at han er katolsk prest av franciskanerordenen.

Medfanger som sto oppstillet ved siden av forteller at Frisch så langt på presten og sa: — Iorden, før ham vekk!

— Kolbe gikk deretter fra oss og bort til den lille gruppen av menn som skulle dø. Han var meget rolig.

Sersjant Gajowniczek gikk tilbake til de oppstilte blokkkamerater.

Etter to uker var bare fire av de ti ilive. Blant dem var pater Kolbe — som i løpet av denne redselsfulle tiden hjalp og trøstet sine medfanger. Den 14. august 1941 var pater Kolbe bevisstløs og han ble drept med en injeksjon phenol. Han ble 47 år gammel.

I 20 år har den katolske kirke foretatt grundige undersøkelser i fire land og intervjuet 150 personer om franciskanerpateren. Det er godt gjort at det er en handling uten sidestykke at en konsentrasjonsleirfange har ofret sitt liv for at en annen skal få leve.

*

Kolbes skjebne er selvsagt en følge av menneskenes ondskap. Det står skrevet i skriften at mennesket er ondt fra sin ungdom av. Det hjalp lite at Vår Herre samlet noen utvalgte mennesker i Noahs ark og lot de andre drukne i syndfloden.

De maktavende i alle regimer misbruker makten etter forgodtbefinnende. Men de bortforklarer det som skjer av overgrep — akkurat slik som engelskmennene idag gjør om terror og mishandlinger av fanger og mistenkte i Nord-Irland.

Jeg minnes godt hvilket inntrykk det gjorde på meg da jeg i min ungdom så midalderens torturkamre på Nordiska Museet i Stockholm.

*

Vakttårnene og piggråd-gjerdet i Auschwitz vakte til live minner fra konsentrasjonsleiren Ilebu sommeren 1945. Likheten var slående. En fange hadde også der klart å rømme. Tusenvis av fanger måtte, trass i at krigen var forbi, stå rett opp og ned i 7-8 timer på appell-plassen. En fange med bløtende magesår fallt om.

Smørgåsvaktene forlangte at han skulle reise seg opp. Mannen, som var fra Lillestrøm, døde like etterpå.

Som ytterligere straff ble en hel del fanger plukket ut til å åle på magen på spiss pukkstein over hele appellplassen — med maskinpistoler i ryggen. Joda, det var en herlig «fred», som en avdød biskop sa i sin preken nyttårsaften 1945!

Det burde selvsagt være innlysende at når slike folk som foretok flere hundre «likvideringer» under okkupasjonen slik som beskrevet av G.K. i FOLK OG LAND, fikk den fulle makten, måtte det bli slike tilstander som beskrevet av fru Martha Steinsvik i hennes bok «Frimodige ytringer.» Dog skriver G.K. som i parentes bemerket ikke har vært såkalt «nazist», men tvertimot tilhørte motstanderne og som har ofret sin tid på granskning av de rå snikmordene, at han kan fortelle ting som ville få Martha Steinsviks bok til å virke som et barneblad — ting som de nåværende maktthavere gjør alt for å skjule for det forløyede norske folk.

Takket være en anonym og selvfølgelig falsk anklage om «angiveri» fikk jeg ved selvsyn i 5 måneder erfare sannheten om det som foregikk i «det gjenreiste demokratis konsentrasjonsleirer».

Men det er dog ikke alle overgrepene fra de maskinpistolstyrte fangevoktere jeg særlig minnes fra Ilebu konsentrasjonsleir, hvor jeg var heldig å komme inn i kjøkkentjeneste. Nei, det var de som svek i forfølgelses dager av fangene.

De fleste av fangene hadde skjorbuk av sult og underernæring. Det var så vondt å se fanger grave i søppeldunkene for om mulig å finne noe å spise. Jeg satte alt inn på å hjelpe dem med noe å spise og jeg ble en mester i å «orge» mat fra kjøkkenet til de sultne. En dag hadde jeg en kopp suppe under jakken for å gi en fange med et verdenskjent navn, som det stod dårlig til med etter det han hadde gjennomgått. (Han har helt til det siste vist meg sin takknemlighet for det jeg gjorde for ham i hans nød). Men jeg ble oppdaget, ikke av noen vokter, men av kjøkkensjefen, som også var fange. Han var en mann som jeg hadde gjort mange tjenester under okkupasjonen og som jeg selvfølgelig kjente godt. Han forlangte at jeg skulle slå suppen i vasken for ellers ville han melde meg til vaktene med maskinpistolene. Det er mitt bitreste minne fra mitt fangeopphold. Hvilken rak motsetning var ikke Kolbe! Ikke rart at hans medfanger min-

Var Hitlers nærmeste mann —

(Forts. fra side 5)

ler overlot alt dette til Himmler, som utnyttet sine fullmakter til siste rest — som også Bormann gjorde det.

Bullock peker forøvrig også på dette at Bormann passet nøye på å holde tilbake ubehagelige nyheter og forpurret andres forsøk på å gjøre Hitler oppmerksom på situasjonens alvor. En opp treden som vel også kan sees som en viktig del av et eventuelt agentarbeide for Sovjet. (Jfr. Alan Bullock: Hitler, sidene 292 og 520).

Utenfor de indre partikretser var nok Martin Bormann meget av en mystisk bakgrunnsfigur, som sjelden eller aldri trådte offentlig frem. Han var en slags grå eminence, og omgitt med en ubestemmelig nimbus av uhygge.

Han steg egentlig først frem for offentligheten etter attentatet mot Hitler i juli 1944, skriver Kleist i sin bok «Auch Du», side 327. Han peker på at Himmler da overtok som sjef for Ersatzhæren i tillegg til ledelsen av SS. Han samlet en enorm maktfylde i sine hender, men, skriver Kleist:

«Bak denne, den mektigste mann etter Hitler hever seg etter attentatet også Bormann, Førerens sekretær, ut fra skyggen i hvis dunkelhet han hittil har utøvet sin skjebnesvangre virksomhet. Han er en av de drivkrefter for hvem ingen forholds-

nes denne helten i dyp ærbødighet!

*

Her i Norge har vi en meget skrivende og talende katolsk pater som heter Hallvard Rieber-Mohn. I nr. 42 av Aktuell skriver han om å OVERLEVE. Selvsagt nevner han Auschwitz og dets hundretusener, men selvsagt ikke Katynskogen med 10 000 nakkeskuddhenrettede polske offiserer i 1940, eller de hundretusener flyktninger i fosforbombedes helvete i musikkbyen Dresden våren 1945. Heller ikke Hiroshima og atombomben med dens grusomme følger helt til denne dag.

Men han nevner Jan Baalsrud, hjemmefrontkjemperen som skrev «Ni liv», og som forteller historien på lovens riktige side, ja, som martyr for en god sak.

Er det noen lesere som kan opplyse meg om pateren noensinne har skrevet for sine landsmenn om den flodbølge av mord og vold som hjemmefrontkjemperne stod for ifølge G.K.'s forskning?

Alf Magne Gleng

regel var skarp nok. Bormann har sammen med Erich Koch fortjenesten av med sin vanvidds politikk likefrem å ha drevet Sovjetsamveldets folk i armene på Stalin. Ofte hevdes den mistanke åpent at denne mann er en agent for fienden. (Uthevet av oss. Legg merke til at Kleists bok utkom i 1959, så general Gehlen er ikke den første som har hevdet noe slikt). Dog er vel fenomenet Bormann mindre romantisk og enklere å forklare ved at det i ham forbandt seg en uhemmet brutalitet med en grenseløs bornerhet. Bormann er faktisk legemliggjørelsen av det vrengebilde som den fiendtlige propaganda skapte av hver «nazi», av hver tysker. Han trer først frem fra kulisseskyggen av sin regiføring 14. oktober (1944) med oppstillingen av Volkssturm. Nå er hans navn plutselig å lese på alle oppslagsøyler, men det tjener ikke til å høyne tilliten til dette siste oppbud. En «mur av leger» skal sperre fienden veien til hjemlandet. Men ingen tror mere på at en krigerforening eller de fjortenårige med noen panzerfauster kan trylle frem det under som Wehrmacht ikke kunne skape og som heller ikke innsatsen av Vidundervåpnene V 1 og V 2 bevirket.»

Volksturm stod som kjent under kommando av Himmler, men det ble organisert av Bormann og partiet. Helmut Sündermann, som dengang var stedfortredende rikspresesjef, skriver i sin bok «Deutsche Notizen 1945/1965, side 89 o.flg. om Volksturmen. Det ble 3. august 1944 holdt en Gauleitertagning som ble ledet av Martin Bormann, hvor utnevnelsen av Himmler til sjef ble gjort kjent.

«Som sin oppgave som befals-haver for Ersatzhæren betegnet Himmler det likefrem å stille opp en «ny hær» i hjemlandet. En hær som allerede gjennom betegnelsen «Volks-Grenadier-Division» pekte seg ut som en frembringelse av avgjørelses-epoken og ville stå frem med «ny indre kraft.» Prinsippene for denne «nasjonalsosialistiske folkehær» var «trofasthet, tapperhet og standhaftighet og dens mål å vinne krigen», hvorunder det ingen tvil fantes om at vår oppgave «nå som før ligger i Østen».

Himmler talte meget kraftig og overbevisende og den nøkterne Reichsleiter Bormann, som ledet møtet, takket ham med ordene: «De er den mann som vil mestre denne oppgave.»

I sammenbruddets stund er Martin Bormanns vei også klar nok — helt til sporene forsvinder under det siste utbruddsforsøket. Han ble som nevnt spesielt hedret av Hitler i dennes testamente, men riktignok etter

at Hitler hadde latt Göring arrestere, på grunn av en misforståelse får man vel si, og Himmler var erklært utstøtt av partiet og gjort fredsløs fordi han hadde innledet fredsforhandlinger med vestmaktene bak Hitlers rygg. Bormann skulle ifølge Hitlers ordre til sin efterfølger Dönitz være partiminister i den nye regjering. Også i testamentet er dette anført. Det er ifølge William L. Shirers «Det tredje rikes vekst og fall» (side 497) bevitnet av Goebbels, Bormann og generalene Krebs og Burgdorf.

Da Hitler og Eva Hitler hadde begått selvmord, bar Bormann liket av fru Hitler ut, beretter Kern i «Fra Versailles til Nürnberg» (side 359). Likene ble bragt utenfor bunkeren, overhellet med bensin og Goebbels tente med skjelvende hender en bensindynket tøyfille, som Kempka satte fyr på likene med mens Goebbels, Bormann og de andre hilste med opprakt hånd.

Det som nå synes å ha opptatt Bormann var å hindre at Göring eller Himmler etter Hitlers død fikk anledning til å tilrive seg makten. Göring satt jo som nevnt arrestert under bevoktning av SS-folk i Sør-Tyskland og også Himmler befant seg utenfor Berlin. Han sendte derfor ifølge Shirer flere telegrammer til Dönitz — uten å gjøre det klart at Hitler allerede var død — og oppfordret ham til å gjøre kort prosess med «forræderne fra 23. april».

I et siste telegram til Dönitz ble også feltmarskalk Keitel mistenkeliggjort:

«Vårt inntrykk av at divisjonene i Berlinområdet i flere dager har stått uvirksomme, øker i styrke. Alle rapporter vi mottar er kontrollert, underslått eller forvansket av Keitel — — Føreren kommanderer Dem til å gå til øyeblikkelig og skånselløs aksjon mot alle forrædere.» (Shirer, side 503.)

Hitler var da allerede død. Alt dette kan nok tyde på at Bormann handlet etter oppdrag fra Sovjet for å skape mest mulig kaos.

En annen hendelse, som Shirer beretter om på side 506, taler vel i samme retning. Via general Krebs, som hadde vært militærattaché i Moskva, ble det av Bormann og Goebbels innledet forhandlinger med russerne om fri avmarsj. Man kan vel kanskje tenke seg at Bormann mente russerne ville være interessert i at han overtok som «partiminister» hos Dönitz og fortsatte sin virksomhet der. Imidlertid

krevet marskalk Tsjuikov betingelsesløs kapitulasjon og Goebbels begikk da selvmord, mens Bormann satte isving det store utbruddsforsøket fra bunkeren.

Dette kan bety at russerne mente mistanken mot Bormann ville bli vakt hvis han ble sloppet ut fra Berlin uten videre og ankom til Flensburg. Hans avmarsj måtte derfor skje i form av et «utbruddsforetagende.» Goebbels hadde russerne naturligvis ingen interesse av å slippe ut fra Berlin.

Vi skal i neste nummer se litt på hva Hitlers sjefpilot Baur har å berette om utbruddsforsøket, som han selv deltok i. Han var vel den siste som hadde kontakt med Bormann før denne forsvant. Vi skal også se litt på Bormanns muligheter til å kunne forråde militære hemmeligheter og også på andre sider av hans virksomhet under annen verdenskrig.

(Fortsettes)

For ungdommen

(Forts. fra side 4)

spesiell interesse i forbindelse med de underlige manipulasjoner som organisert ble satt isving ved siste kommunevalg. Boken gir en detaljert anvisning på hvorledes den enkelte velger (eller eventuelt en flokk sådanne) kan øve innflytelse på personvalget.

*

Videre har forlaget i samme serie sendt ut MARTIN SÆTER: DET EUROPEISKE FELLES-SKAP. INSTITUSJONER OG POLITIKK. Altså også en meget aktuell bok i den pågående strid om norsk medlemskap i EEC. I første del av boken beskriver forfatteren utbyggingen av institusjonene innen fellesskapet frem til og med Davignonrapporten. Annen del er en beskrivelse og analyse av de viktigste lands holdninger og de politiske brytninger som har bestemt fellesskapet. Ut fra dette trekker han så fremtidsperspektiver. Boken forekommer oss å være et nøkternt og opplysende innlegg i striden som alle, uansett synspunkt, vil ha utbytte av å lese.

VI OPPFORDRER

alle som er interessert i nøktern historieskrivning til å sende inn aviser, klipp, bøker, dokumenter m.v. som kan belyse tiden fra 1930 og senere til INSTITUTT FOR SAMTIDSHISTORIE Tostrups gt. 29 — Oslo 2 Tlf. 44 68 83

FRUKTDYRKER

Søker forb. med fruktdyrker, gjerne Hardanger, helst en tidl. NS. BM.: Diverse

Makabert — —

(forts. fra side 1)

som kjent er forbudt i alle siviliserte land og også er i strid med menneskerettighetserklæringen. Dødsdommer på dette urettens grunnlag kan derfor bare betegnes som justismord — enten det så skjedde i Nürnberg eller under det norske landsvikoppgjøret. Det var Morgenthaukløkkens gammeltestamentlige hevnløst som fikk det gjennomført i nært samarbeide med Stalins juridiske håndlangere.

DE SISTE ORD

som de myrdede uttalte da de hadde besteget skafottet var:

Joachim von Ribbentrop: «Gud beskytte Tyskland. Mitt siste ønske er at Tyskland igjen må bli enig og at forbindelsen mellom øst og vest blir gjenopprettet. Jeg ønsker verdensfred.»

Generalfeltmarskalk Wilhelm Keitel: «Jeg anroper den allmektige Gud og ber ham ha medlidenhet med det tyske folk. Mere enn 2 millioner tyske soldater har allerede før meg falt for fedrelandet. Jeg følger mine sønner. Alt for Tyskland!»

Dr. Wilhelm Frick: «Leve det evige Tyskland!»

Fritz Sauckel: Jeg dør uskyldig, kommen over meg er urett. Gud beskytte Tyskland. Må det leve og en dag igjen bli stort. Gud beskytte min familie.»

Generaloberst Jodl: «Jeg hilser deg, mitt Tyskland!»

Dr. Arthur Seyss-Inquart: «Jeg håper at denne henrettelse vil være siste akt i tragedien om den annen verdenskrig og en lære, slik at fred og forståelse mellom folkene vil herske. Jeg tror på Tyskland!»

Julius Streicher: «Heil Hitler! Puriumfest 1946! Jeg ærer de amerikanske soldater, men ikke jødene i deres land. Også dere vil bolsjevikene henge opp en vakker dag!»

Den amerikanske boddell Woods kjeler for mordredskapet.

DET HØYRE, DET HØYRE!

Mens de ansvarlige NATO-makter strever med å finne rådebøter mot den sovjetomklamring som finner sted fra Kirkenes til ned i Middelhavet, hvor den raske utbyggingen av Sovjets sjøstridskrefter blir mere og mere merkbar for hver dag som går — ja, så merkbar at selv Arbeiderpartiets forsvarsminister oppfatter det — drar Høyrelyset, stortingsmann Paul Thynes ut for å gjøre en privat innsats i den anledning. Han lar seg intervjuet av en liten Høyre-avis og forkynner at han «ser gjerne Hellas ute av NATO». For da blir Norges og NATO's sikkerhet styrket, ikke sant? Først har Sovjet fått fast fot i araberlandene som følge av den tåpelige amerikanske utenrikspolitik, så mister NATO Malta som hovedbase i Middelhavet og basen på Island i det nordlige fareområde. Men Paul Thynes, den gode og fornuftige Høyremann synes ikke dette er tilstrekkelig. Han vil ha fjernet også den siste støttepilar

Dr. Ernst Kaltenbrunner: «Jeg har elsket mitt tyske folk og mitt fedreland fra dypet av mitt hjerte. Jeg har handlet etter mitt lands lover og gjort min plikt. Jeg beklager at mitt folk i dets hårdeste tid ble ledet av folk som ikke var soldater og som begikk forbrytelser. Jeg hadde ingen del i forbrytelsene, jeg kjempet med ære for Tyskland. Lykke til!»

Alfred Rosenberg avgav ingen erklæring og gikk i døden uten et ord.

Den nyomvendte tidligere generalguvernør i Polen, Hans Frank ble ledsaget til skafottet av en fransiskanerpater og bad Gud ta nådig imot ham.

Likvideringene —

(Forts. fra side 4.)

kvinnen var 22 år gammel — at hun hadde vært gravid i 6—7 måneder. (Deler av fosteret satt igjen i kvinnens underliv.) Det tyske sikkerhetspoliti kunne meddele at kvinnen var den statsløse **Muriel Andersén** fra Malmö, Sverige. Hun hadde vært ansatt ved et tyske tjenestested i Oslo. Hun hadde reist rundt for å se seg om i Trøndelag og under denne reisen ble hun myrdet på en ubeskrivelig bestialsk måte.

i Middelhavet. Har det råtne såkalte demokratiet i Hellas gått under, mener han vel, så skal vi gå med. Hvor lenge skal Norge være belemret med slike tåpelige, ansvarsløse politikere?

NÅR TITO DØR

Bresjnevs besøk i Jugoslavia har latt spekulasjonene om hvorledes det vil gå når Tito dør blusse opp igjen. Innflytelsesrike kretser i Washington er overbevist om at mangefolksstaten da vil falle fra hverandre og at Serbia vil bli besatt av Sovjet, mens Kroatia muligens vil kunne slutte seg til vesten hvis den røde hær blir opp tatt med å bekjempe serbiske partisaner.

SUPERMANN KARL MARX

I Chemnitz, nå omdøpt til «Karl-Marx-Stadt» har man reist et gigantisk monument over marxismens oppfinner. Den sovjetiske billedhugger Lew Kerbel har laget et hode som er hele 6 meter høyt og som fremstiller den skjeggete profet. På bakholdet befinner det seg en kjempemessig tavle hvor sluttordene i det kommunistiske manifest er gjengitt.

ALMIRANTE STARTER VALGKAMPEN

Lederen av Movimento Sociale Italiano (MSI), Almirante, hviler såvisst ikke på den siste valgseier. Nylig åpnet han kampagnen for de kommende parlamentsvalg

Det fortjener å nevnes, at de tyske militærleger som undersøkte den myrdede, gråt da de så liket og den forfatning det var i. Jeg har lenge vært i tvil om hvor langt jeg skulle gå, når det gjelder å offentliggjøre detaljer om dette mordet, men noen kan tas med.

Obduksjonen viste at det ved siden av å være brukt kniv på kvinnens underliv, så hadde en hård gjenstand gjentatte ganger blitt kjørt opp i kvinnens skjede. Kjemiske undersøkelser viste at det også hadde funnet sted flere fullbyrdede voldtekter. En av legene uttalte seg på følgende måte: «I hele min tid som lege har jeg aldri sett på maken til råskap. Selv ved fronten, i de hardeste kampområdene, fant vi ikke noen gang bevis på noe liknende».

med et kjempemøte i Mialand. Valgene skal først finne sted om over et år. Fra venstreradikalt hold ble det gjort store anstrengelser for å hindre møtet og en stor flokk demonstranter ledet av den sosialistiske borgermester Aniasi marsjerte opp, men den nyfascistiske partisekretær kunne likevel tale uhindret foran Sforzastottet for over 10 000 begeistrede tilhørere.

ANGREP PÅ MENINGS-FRIHETEN

Det har som kjent i venstreradikale kretser vært gjort et stort nummer av at Goebbels i sin tid drev boksensur i Tyskland og lot fjerne en rekke bøker man fant skadelige for folket. At det nettopp var disse kretser som skrek høyest er eien-dommelig nok eftersom det intet sted er slik sensur over det trykte ord som i de kommunistiske stater. Ellers så vi jo også her hjemme at det første «de gode», de som gråt over Goebbels, gjorde da de kom til makten igjen i 1945 var å brenne og tilintetgjøre «nazistiske» bøker — blant dem også Knut Hamsuns. Og disse angrep på det fri ord foregår for full musikk den dag i dag med velvillig bifall av den nydemokratiske presse. Under den store bokmesse i Frankfurt har rødfarget pøbel ofte gått til angrep på bokutstillingen til nasjonale forlag. Så skjedde da også i år, da bokstanden til K.W. Schütz Verlag ble forsøkt stormet. Imidlertid hadde man forberedt seg på noe slikt og angriperne ble drevet tilbake uten å ha kunnet gjøre større skade. Den liste vi gjenga her i bladet fra BOKTJENESTEN inneholdt bare bøker fra Schütz Verlag, bøker som altså de halv-røde og helrøde ikke liker.

VEKK MED SKJEGGET!

«Den nasjonale folkehær» i den tyske DDR har i motsetning til Bundeswehr løst sine hårproblemer. Soldater med skjegg og langt hår blir ikke lenger tålt. Også reserver må møte med glattbarberte ansikter til de seks til åtte uker lange øvelser. En matros som besværet seg over at han ikke fikk beholde sitt eget personlige preg fikk dette korte svar fra hærmyndighetene: «Vekk med skjegget!» Det blir fremholdt at skjegg og langt

hår «nå engang ikke er forenlig med folkehærens militære og hygieniske krav.» Vi har en beklemmende følelse av at DDR må ha overtatt en bedre og mere rakrygget del av de gamle tyske offiserer enn Bundesrepublikken. Den hær de har skapt synes i hvertfall å være betydelig mere feltdyktig enn den i vest.

VERDENSREKORD I FORURENSNING

The american form of life, som hittil også har forekommet det offisielle Norge så attråverdige, har også en annen side. USA har også verdensrekord i forsøpling og forurensning av den verden vi lever i. Ifølge «National Geographic Society» produserer amerikanerne årlig 30 millioner tonn papiravfall, 26 millioner brukte flasker, 48 millioner hermetikkbokser og 8 millioner skrotbiler. 87 millioner biler har ansvaret for 60 % av luftforurensningene. Det stiger opp 30 millioner tonn røk fra industriens fabrikkpiper og fabrikken tilsøler 25 milliarder liter vann. Også når det gjelder skrot er altså USA de store muligheters land.

VI MINNER OM giroblanketten som fulgte med forrige nummer. Og spesielt ber vi våre mange venner prøve å avse noe til ekstra bidrag i tillegg til de nominelle bladpenger.

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:
Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND
Viking Boktrykkeri, Oslo